

Kürti László

visszaemlékezés

ez volt az óráim, felhúztam, ketyegett.
ez voltam én, felismeresz? trikóban, veletek.
ez meg a házunk, kutyánk s az öreg toyota,
az meg ott te, morcosan, mint kinek nincsen otthona.

és na, itt van a régi templom, ezt kerestem!
itt nősültem, a parkjában kétszer szeretkeztem.
itt volt a fürdő, mozi, gyerek is itt voltam,
és itt lettem akkor férfi, vagy hogy is mondjam?

ez volt a személyim, ez meg a bankszámom,
ide utaltak be, mikor nem volt mire várnom.
itt még hittem talán, hogy minden jóra fordul,

mint szerkezetben a kerék, továbbcsikordul.
itt találtak rám, ezen a rossz padon,
majd itt szült meg az a nő, ezen az asztalon.

legutolsó tanú

(nagyapámnak)

karácsony jött, de te már nem tudtad kivárni,
olyan vagy, akár egy kisgyerek. sosem érdekelt
az elvárható egyszeregy. neked mindig az élet,
a születés, a három királyok. néztem,
ahogy vénülsz, ahogy szürkül a szem,
hogy esthajnal helyett csak a szürkehályog.
téged nem érdekelt fekvés, tévé, kis szaros
szabályok, utazni akartál, és titkokba látni.

karácsony esőt hozott, sarat és halálot,
hiába szorítottad a kezem, mert beszélni
nem ment, hitted, hogy úgyis tudom,
vagy kitalálom. megismertél még szombaton,
értetted, hogy mit hadoválok? intettem
elmenőre, akár egy féleszű udvari bolond...
pista-napod sem vártad meg, öreg,
nemhogy beköszönjenek a királyok.

Kedves Barátunk!

**Kérjük támogassa folyóiratunk megjelenését
személyi jövedelemadója 1 százalékával!**

**Nemzeti Kultúráért és Irodalomért Alapítvány
18223086-2-42**